

blevet prøvet grundigt nok og ikke drøftet i et Udvalg. Men det kunde jo godt tænkes, at Grunden dertil var den, at Folketingets Flertal fandt, at Lovforslaget omhandler en saa naturlig og billig Ret, at det fulgte af sig selv, at et saa billigt og retfærdigt Krav maatte imødekømmes. Men selv om der var flere, der vare enige med den ærede Taler, synes jeg, at det er dobbelt hensynsløst mod dette ærede Medlem og den Side af Folketinget, hvortil han hørte og maaste var Talsmand for, om vi saa ikke i dette Ting lade Forslaget blive bedre og grundigere drøftet, men standser det.

Dernæst finder jeg det dobbelt hensynsløst over for Kvinderne. Dersom de danske Kvinder i Løbet af de sidste 5 Aar, siden et lignende Forslag forelaa til Behandling her i Tinget og blev afvist, vilde have gjort sig den Ulejlighed at samle alle de Taleblomster, som Mændene have tilegnet dem ved fæslige Lejligheder, baade private og offentlige, saa vilde det være blevet en ret stor Buket, og det kunde have været ret passende at give Landstinget den i Dag med den Seddel paatlæbet: "Tak for sidst! Det have de danske Kvinder nu ikke gjort, de have efter min Mening haft for megen Finesølelse, for megen Takt til at ville gøre det, men jeg vilde ikke have fundet det ubilligt fra Kvindernes Side, om de havde gjort det." Det vilde rigtignok have stillet det gamle Ord: "En Mand er en Mand og et Ord er et Ord" i et ganske ejendommeligt Lys. De have ikke gjort dette, men de have gjort noget andet, som for dem ogsaa var meget mere værdigt; de have offentlig udtalt sig omtrent saaledes: "Lad os herester være fri for alle disse Talemaader, men giv os vore naturlige Menneskerettigheder, stil os jævnbyrdige ved Siden af eder; vi maa være det i Arbejde, hvorfor saa ikke i Rettigheder? Hvorfor ere vi ikke i Rettigheder lige med andre, vi ere jo dog det samme Kød og Blod, jævnbyrdige i Fødsel? Vi ville arbejde som I, lad os saa Part i Arbejdet og lad os saa ogsaa saa Part i Rettighederne." I Ojeblikket er det jo ikke saa store Rettigheder, det drejer sig om. Det er kun de borgerlige, men ikke de politiske Rettigheder, stönt jeg for min Part vilde finde det naturligt ogsaa at tage dem med. — Det er hensynsløst over for de danske Kvinder at nægte Kvinderne i Danmark, hvad man har kunnet tilstaa dem i vore Nabolande, ja endogsaa delvis i en af vore Kolonier, nemlig paa Island. Jeg skal tilraade de danske Kvinder ikke at slippe deres Krav, men at holde fast paa dem, og det er dog et Finger-

peg, at foruden at et saadant Forslag er vedtaget to Gange i det andet Ting, har den højtærede Indenrigsminister erklæret baade for 5—6 Aar siden og nu igen, at han kunde gaa med til at give Kvinderne en delvis Ret, nemlig Valgretten.

Dernæst finder jeg ogsaa, at dette Forslag til en Dagsorden er lidt vagt motiveret. Vi skulle altsaa lægge Forslaget til Side af Hensyn til Kvinderne! Det forstaar jeg nu slet ikke. Kan da den ærede Forslagsstiller fremlægge Beviser for, at der i de Lande, hvor Kvinderne have denne eller en større Ret, hvor de have større kommunale, større eller flere borgerlige Rettigheder, foreligger noget som helst om, at disse Kvinder have følt sig ilde berørte af denne Ret, at de have følt sig besværede af at have denne Ret? Jeg tror det ikke, jeg har aldrig kunnet opdage, at der forelaa noget saadant. — Med Hensyn til Samfundet forekommer Forslaget mig lige saa vagt motiveret. Det er dog en Kendsgerning, som jeg ikke her behøver at nævne, at vi i vor Historie iblandt vore Regeringer, blandt vore fyrstelige Personligheder have haft tre berømte Dronninger. Og enhver Mand, som vil bruge sine Dine i Livet, i de smaa Hjem, vil netop se, hvor ofte det er Tilfældet, at det er Kvinderne, som bære Hjemmet, og hvad de bitterlig gøre i de smaa Hjem, ville de ogsaa kunne gøre paa de større Omraader, i kommunal Henseende, som der her er Tale om. Det er en historisk Kendsgerning, at naar man hører Tale om eller læser om en berømt Mand, vil man meget tit finde, at enten har han været et Redskab i en ædel, trofast Hustru's Haand eller endnu oftere i en troende, god Moders, men i ethvert Tilfælde, at Kvinden altid har været ham en trofast Støtte i hans Gerning, enten denne saa har været mere i det stille eller mere i det aabenbare, mere i det offentlige Liv. Jeg tror derfor heller ikke, at man i Samfundets Interesse skal stemme for en saadan Dagsorden.

Endelig finder jeg det ulogt at vedtage en saadan Dagsorden og afvise en Sag som denne. Det er klart, at den saakaldte Kvindesag, Bevægelsen i Retning af at staae Kvinderne Borgerrettigheder, vokser stærkt, hurtigt og kraftigt, og det er ulogt at dæmme op for en Strøm, som i og for sig er fuldstændig naturlig. Det tager paa Kræfterne, og jeg tror ikke, at dette høje Ting har en saa stor Overflod af Kræfter til saaledes ret tit at slaa Lovforslag ihjæl uden at prøve dem, til saaledes ret tit at ville dæmme op for Strømminger. Jeg betragter det saaledes, at det er ikke Lov, der skaber Liv, men Loven kan lede en fremkommen Bevægelse ind